

Bilag 2.

Sjællands Biskop.

København, den 10. Januar 1927.

I Anledning af det høje Ministeriums Skrivelse af 16. December f. A. (Journal-Nr. 3 Ø. 2218) angaaende en Revision af Lov om Adgang til Præsteembeder af 30. Juni 1922 skal jeg tjenstlig tillade mig at udtale følgende:

Skønt det vel kan siges, at Tanken med vedkommende Lov (jeg tænker særlig paa Lovens § 2), nemlig at der skulde gives Adgang for fremragende kristne Lægmænd til at komme ind i Præsteembede uden at have gennemgaaet den sædvanlige Uddannelse, ikke er blevet virkeliggjort, idet det neppe kan siges, at det er lokalkendte fremragende Lægmænd, som Loven har fundet Anvendelse paa, mener jeg dog, at Loven bør fornyes, og at den Adgang, som derved er givet for Mænd udenfor den regulære Uddannelse til at komme ind i Præstegerningen, bør bevares.

Jeg har ikke det nøjagtige Tal paa dem, der ifølge denne Lov er blevet præsteviet, men det er ikke særlig stort, og i det sidste 1½ Aars Tid har Lovens § 2, saa vidt jeg ved, ikke fundet Anvendelse.

Dette udelukker dog ikke, at man bør drage Lære af de Erfaringer, der er gjort i den forløbne Tid, naar Loven nu skal revideres. Jeg vil i det følgende nævne enkelte Bestemmelser i Loven.

I § 1, Punkt 1, om Missionærer, er Formuleringen med Hensyn til Prøven i Missionsmarkens Sprog og derefter følgende 5 Aars Tjeneste ikke heldig, da Sprogeksamen paa de forskellige Missionsmarker er indrettet paa forskellig Vis, og den Praksis findes nogle Steder, at Missionærerne praktisk talt gør Tjeneste, før den sidste Prøve er aflagt i Missionsmarkens Sprog. Jeg vilde derfor foreslaa, at dette Punktum redigeres saaledes:

„Missionærer, der har aflagt den for disse fastsatte Prøve og er præsteviet her i Landet, naar de har bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog og har gjort mindst 5 Aars Tjeneste som udsendte Missionærer.“

Det sidste Punktum under Punkt 1 kan sikkert udelades.

Under Punkt 2 bør der optages en Bestemmelse om, at vedkommende Præster bør have en anbefaling af sit Kirkesamfunds Formand, da en anbefaling fra en lille ukendt Menigheds Formand vel neppe kan siges at yde nogen Sikkerhed.

Punkt 2 og 3 bør efter min Mening sammendrages, og Godkendelsen af vedkommende Biskop bør ogsaa kræves overfor de Præster, som kommer ind under nuværende Punkt 3, da man jo har Eksempel paa, at Frimenighedspræster har foretaget Ordination, uden at det kan siges, at vedkommende Ordinand er bestemt til at gøre Tjeneste i en Frimenighed, men nærmest skal fungere som en Slags Rejsepræst.

Fremdeles vilde jeg foreslaa, at de Mænd, som er nævnt i § 2, Punkt 1, nemlig saadanne, som ved Københavns Universitet har bestaaet en anden afsluttende Prøve end den teologiske, flyttes op i § 1 som Punkt 3, hvorved der gives dem Ret til at optræde som Ansøgere uden at skulle til Valg paa et Menighedsnæst.